

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/402/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7116204546
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Čabaiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7116204546.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Čabaiovej a sudcov JUDr. Zuzany Matyiovej a JUDr. Martina Kolesára v spore žalobkyne L. S., nar. X.X.XXXX, bytom V., J. námestie 8, zast. JUDr. Jánom Gelenekym, advokátom, Košice, B. Němcovej 24, proti žalovanému C. S., W., o určenie, že právoplatným rozsudkom žalovanému uložená povinnosť vypratať byt nie je viazaná na podmienku zabezpečenia bytovej náhrady a iné, o odvolaní žalovaného proti rozsudku 38C/54/2016-57 z 10.5.2017 Okresného súdu Košice I

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice I (ďalej „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) rozsudkom určil, že skôr uložená povinnosť žalovanému rozsudkom Mestského súdu v Košiciach č.k. 31C/115/89-10 v spojení s dopĺňacím rozsudkom č.k. 31C/115/89-16 vypratať byt vo výlučnom vlastníctve žalobkyne, ktorý je zapísaný na liste vlastníctva č. 13269 pre katastrálne územie Huštáky, Obec Košice - Staré mesto, okres: Košice I na Okresnom úrade Košice, katastrálny odbor, ako byt č. XX, na 7. poschodí bytového domu súp. č. 1240 nachádzajúceho sa na F. ul. vo vchode č. X v V., pozostávajúci z troch izieb s príslušenstvom, ako aj podiel priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu súp. č. XXXX vo veľkosti XXXX/100000, a spoluvlastnícky podiel k pozemku parcely registra C č. XXXX - zastavané plochy a nádvoria a parcely č. XXXX - zastavané plochy a nádvoria v podiele 1190/100000, nie je viazaná na podmienku pridelenia, resp. zabezpečenia bytovej náhrady pre žalovaného (I.). Žalovanému uložil povinnosť vypratať byt č. 31, na 7. poschodí bytového domu súp. č. XXXX nachádzajúceho sa na F. ul. vo vchode č. X v V., pozostávajúci z troch izieb s príslušenstvom, ako aj podiel priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu súp. č. XXXX vo veľkosti XXXX/XXXXXXX, a spoluvlastnícky podiel k pozemku parcely registra C č. XXXX - zastavané plochy a nádvoria a parcely č. XXXX - zastavané plochy a nádvoria v podiele XXXX/XXXXXXX a odovzdať ho žalobkyni do 15 dní od právoplatnosti rozsudku (II.). Žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (III.).

2. Súd v prvom rade zisťoval splnenie procesných podmienok konania v zmysle ust. § 159 v spojení s § 470 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že prejednávaniu veci nebráni prekážka litispendencie (ktorú podľa námietky žalovaného malo predstavovať prebiehajúce konanie o vypratanie bytu vedené na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 17C/323/2015), keďže konanie vedené pod sp. zn. 17C/323/2015 bolo zastavené uznesením Okresného súdu Košice I č.k. 17C/323/2015-48 z 1.12.2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach č.k. 11Co/17/2016-72 z 25.4.2017, takže prekážka litispendencie odpadla a nebráni súdu pokračovať v tomto spore, vec prejednať a o nej rozhodnúť. Súd vykonal

stranami sporu navrhnuté dôkazy, posúdil procesnú prípustnosť podanej určovacej žaloby a dospel k záveru, že žalobkyňou tvrdené skutočnosti preukazujú existenciu naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení v zmysle § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016 (ďalej len „CSP“), nakoľko v prípade pozitívneho rozhodnutia súdu v merite veci, sa jej právne postavenie vo vzťahu k žalovanému zmení tak, že žalovanému vznikne povinnosť vypratať byt bez zabezpečenia náhradného bytu, preto žaloba je procesne prípustná podľa ust. § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (účinného v čase podania žaloby) aj podľa § 137 písm. c) CSP. Za preukázané súd považoval podstatné skutkové tvrdenia, a to: 1. tvrdenie žalobkyne o tom, že je vlastníčkou bytu č. XX, na 7. poschodí bytového domu súp. č. XXXX nachádzajúceho sa na F. č. X v V., vrátane podielu priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu súp. č. XXXX v podiele XXXX/XXXXXXX a spoluvlastníckeho podielu k pozemku parcely registra C č. XXXX - zast. plochy a nádvoria a parcely č. XXXX - zast. plochy a nádvoria v podiele XXXX/XXXXXXX, ktoré vyplýva zo zápisu v časti B/LV pod poradovým č. XX na liste vlastníctva (LV) č. XXXXX pre katastrálne územie Q., I.: V. - L. mesto, okres: V., 2. tvrdenie žalobkyne o tom, že žalovaný sporný byt nepretržite užíva (zhodné tvrdenia strán sporu), 3. tvrdenie, že žalovaný je výlučným vlastníkom dvoch bytov, čo mal súd preukázané z LV č. XXXXX pre katastrálne územie: Q., obec: V.- L. mesto, okres: V. I. (zápis v časti B/LV pod poradovým č. XX), podľa ktorého je výlučným vlastníkom bytu č. XX, na 6. poschodí bytového domu súp. č. XXXX nachádzajúceho sa na F. č. X v V., vrátane podielu priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu súp. č. XXXX v podiele XXX/XXXXXXX a spoluvlastníckeho podielu k pozemku parcely registra C pod č. XXXX, XXXX, XXXX, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX v podiele XXX/XXXXXXX, ako aj z LV č. XXXXX pre katastrálne územie: Q., obec: V. - L. mesto, okres: V. I., podľa ktorého žalovaný je výlučným vlastníkom bytu č. XX, na 3. poschodí bytového domu súp. č. XXXX nachádzajúceho sa na V. č. XX v V., vrátane podielu priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu súp. č. XXXX v podiele XXX/XXXXXXX a spoluvlastníckeho podielu k pozemku parcely registra C č. XXX v podiele XXX/XXXXXXX. Za nesporné súd považoval tvrdenia strán sporu o tom, že dňa XX.X.XXXX bolo právoplatne rozhodnuté o povinnosti žalovaného byt vypratať, a to rozsudkom Y. súdu v V. č.k. XXC/XXX/XX-XX zo dňa XX.X.XXXX v spojení s dopĺňacím rozsudkom č.k. 31C/115/89-16 zo dňa XX.X.XXXX, ktorým bol C. S. zaviazaný vypratať trojizbový družstevný byt č. XX, nachádzajúci sa v V. na F. č. X/ X. posch., blok XXX, pozostávajúci z troch izieb, kuchyne a príslušenstva do XX dní od právoplatnosti a vykonateľnosti rozhodnutia príslušného orgánu národného výboru o pridelení náhradného bytu, a odovzdať byt do užívania maloletej navrhovateľke k rukám jej matky. Zistený skutkový stav súd právne posúdil podľa ustanovení § 179 ods. 2, § 186 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) v znení účinnom od 1.1.1989 do 28.3.1990, § 48 zákona č. 41/1964 Zb. o hospodárení s bytmi v znení účinnom od 1.4.1964 do 31.12.1991, § 712 ods.1 a 2 OZ v znení účinnom od 1.1.1992 do 31.12.1992, § 5 ods. 1, 2, 3 a 4 zákona č. 189/1992 Zb. v znení účinnom od 25.3.1992 o úprave niektorých pomerov súvisiacich s nájmom bytov a s bytovými náhradami a podľa ust. § 3 ods. 1 OZ, skúmal, či došlo k takej zmene pomerov, ktorá by mala za následok zmenu uložennej povinnosti žalovanému vypratať byt bez zabezpečenia bytovej náhrady, t.j. či neskôr po právoplatnom rozhodnutí, ktorým bolo vypratanie sporného bytu žalovaným viazané na zabezpečenie bytovej náhrady, nedošlo k zmene pomerov, ktoré by v súvislosti s výkonom práva vypratávaním sporného bytu, boli v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 OZ. Z rozsudku Mestského súdu v Košiciach č.k. 31C/115/89-10 z 22.3.1989 a z dopĺňacieho rozsudku č.k. 31C/115/89-16 z 12.6.1989 mal preukázané, že boli splnené podmienky pre rozhodnutie podľa ust. § 179 ods. 2 OZ po smrti poručiťky Y. S., kedy na základe rozhodnutia L. Košice I. o pridelení bytu žalobkyňa nadobudla členstvo v bytovom družstve a právo byt užívať a zároveň neprejavila vôľu previesť členské práva na žalovaného, ktorý v tomto spornom byte dovtedy býval so svojou nebohou matkou, a po jej smrti so svojou rodinou a zostalo mu právo na bývanie, a preto súd určil, že vystaňovanie je viazané na podmienku pridelenia náhradného bytu právoplatným a vykonateľným rozhodnutím príslušného orgánu národného výboru o pridelení náhradného bytu v zmysle ust. § 186 ods.1 OZ v znení účinnom od 1.1.1989 do 28.3.1990. V tomto prípade žalovanému patrilo tzv. právo bývania, ktoré je zvláštnym a nepomenovaným občianskoprávnym vzťahom trvajúcim od prechodu členských práv a práva užívať sporný družstevný byt na žalobkyňu od r. 1988 (rozsudkom Mestského súdu Košice I. č.k. Nc 775/88 zo dňa 27.4.1988) až do pridelenia náhradného bytu v zmysle ust. § 179 ods. 2 OZ (rozsudok Mestského súdu Košice I. č.k. 31C/115/89), základ a obsah ktorého (práva bývania) je určený obsahom a účelom hmotnoprávneho ustanovenia § 712c OZ, a to zabezpečiť dočasnú potrebu bývania dovtedy, kým nebude za vypratávaný byt poskytnutá bytová náhrada. Povinnosť vystaňovať sa z bytu je teda podmienená zabezpečením bytovej náhrady, to znam. kým nie je splnená táto podmienka, má ten, komu bola uložená povinnosť sa vystaňovať, právo v byte bývať (§ 712c ods. 1 OZ). Právny inštitút bytovej náhrady je v hmotnom práve upravený v rámci ustanovení o nájme bytu (§ 685 a nasl.

OZ), predovšetkým v ust. § 712 a nasl. OZ. Pridelenie náhradného bytu sa vykonávalo spôsobom v zmysle ust. § 6 a § 48 zákona č. 41/1964 Zb. o hospodárení s bytmi, pričom v tomto prípade je nesporné, že národný výbor žalovanému náhradný byt nepridelil, a teda do času platnosti a účinnosti tohto zákona (31.12.1991) nedošlo k výkonu tohto rozhodnutia. Nasledujúca právna úprava zákonom č. 40/1964 Z.z. v znení novely vykonanej zákonom č. 501/1991 Z.z. (ktorý zrušil zákon č. 41/1964 Zb. o hospodárení s bytmi) počítala s pridelením náhradných bytov pre nájomcov bytov za podmienok uvedených v § 712 a nasl. OZ, avšak povinnosť uloženú národnému výboru tento zákon neriešil, čím sa toto rozhodnutie stalo nevykonateľným. Z ust. § 179 ods. 1 OZ, ale ani z rozsudku Mestského súdu v Košiciach č.k. 31C/115/89-10 v spojení s doplňujúcim rozsudkom č.k. 31C/115/89-16 teda podľa posúdenia súdu nevyplýva povinnosť pre žalobkyňu zabezpečiť žalovanému bytovú náhradu, ale táto povinnosť vyplývala v zmysle vtedajšej právnej úpravy (ust. § 48 zákona č. 41/1964 Zb. o hospodárení s bytmi) podmienenej spoločenským a politickým systémom v tom čase príslušnému orgánu národného výboru, národné výbory boli v rokoch 1945 až 1990 orgánmi československej štátnej správy na úrovni obce, mesta, mestského obvodu, okresu, kraja, ktoré vykonávali štátnu správu a systém jednotnej miestnej verejnej správy v podobe národných výborov existoval na Slovensku do konca roka 1990. V roku 1990 sa zákonom č. 472/1990 Zb. o organizácii miestnej štátnej správy zrušili národné výbory a vytvorili sa špecializované miestne orgány štátnej správy na úrovni okresov a obvodov, pričom však povinnosť rozhodnúť o pridelení náhradného bytu nebola na novovzniknuté orgány štátnej správy na úrovni okresov a obvodov delimitovaná. Nová právna úprava vykonaná zákonom č. 189/1992 Zb. účinným od 1.1.1992 v ust. § 5 ods. 1 už preniesla zodpovednosť zabezpečenia bytovej náhrady na osobu, v prospech ktorej sa byt vypratáva, z čoho vyplýva, že sa stratila kontinuita výkonu súdneho rozhodnutia z obdobia pred rokom 1990 vo veci bytovej náhrady.

3. V posudzovanom prípade súd dospel k záveru, že po rozhodnutí rozsudkom Mestského súdu v Košiciach č.k. 31C/115/89-10 z 12.6.1989 nastala podstatná zmena pomerov v tom zmysle, že došlo k zmene právnej úpravy v systéme zabezpečovania bytovej náhrady (už nie rozhodnutím národného výboru, ale osobou, v prospech ktorej sa byt vypratáva), a teda rozsudok v tejto časti sa stal nevykonateľným, nakoľko tomu bráni prekážka v zmysle súdom uloženej povinnosti pre „národný výbor, ktorý mal právoplatne a vykonateľne rozhodnúť o bytovej náhrade v prospech žalovaného“, avšak po jeho zániku právny nástupca (okresný úrad) túto povinnosť nenadobudol. V dôsledku tejto situácie, ktorú žalobkyňa nijako nezavinila, žalovaný od r. 1990 zneužíva svoje postavenie „oprávneného“ v zmysle rozsudku Mestského súdu v Košiciach č.k. 31C/115/89-10 tým, že na výzvu žalobkyne, aby sporný byt dobrovoľne vypratala, argumentuje odkazom na toto nevykonateľné súdne rozhodnutie. Súd poukázal na dobré mravy, ktoré súd definované ako pravidlá správania sa v prevažnej miere v spoločnosti uznávané a tvoria základ fundamentálneho hodnotového poriadku (uznesenie Ústavného súdu SR z 24.2.2011 sp. zn. IV. ÚS 55/2011-19). Keďže mal nesporne preukázané, že od posledného rozhodnutia o bytovej náhrade došlo k podstatnej zmene pomerov, z ktorých súd vychádzal v pôvodnom konaní pri rozhodovaní o bytovej náhrade, a to nielen v súvislosti so zmenou režimu pridelenia náhradných bytov, ale napokon aj podstatnou zmenou pomerov na strane žalovaného, ktorý oproti roku 1989, kedy v tomto byte býval od svojho detstva, v súčasnosti už nie je v bytovej núdzi, ale naopak, má zabezpečené vlastné bývanie v podobe dvoch bytov v katastrálnom území Huštáky, Obec Košice - Staré mesto, ktorých je výlučným vlastníkom, podľa názoru súdu výkon tohto práva (povinnosť zabezpečenia náhradného bytu pre žalovaného) je nepochybne v rozpore s dobrými mravmi v zmysle ust. § 3 ods. 1 OZ. Z uvedených dôvodov aj v záujme nastolenia spravodlivosti súd posúdil nárok žalobkyne v celom rozsahu za dôvodný a určil, že vypratanie sporného bytu nie je ďalej viazané na podmienku pridelenia náhradného bytu žalovanému. Súd nesúhlasil s námietkou žalovaného, že žalobkyňa by sa mala domáhať len vykonateľnosti pôvodného rozsudku z r. 1989, nakoľko práve tento postup v tomto prípade neprichádza do úvahy. Argumentoval tým, že práve súd uskutočňujúci výkon rozhodnutia vypratáním bytu nie je oprávnený konať vo veci zmeny pôvodného rozhodnutia ohľadne bytovej náhrady, takúto zmenu môže vykonať len všeobecný súd na základe novej žaloby v tejto veci, ako to vyplýva aj z aplikačnej praxe súdov, na ktorú odkázal.

4. Súd uznal za dôvodný nárok aj v časti žaloby o uloženie povinnosti žalovanému vypratáť byt a odovzdať ho žalobkyňi, ktorý právne posúdil podľa ust. § 126 Občianskeho zákonníka a čl. 11 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Vzhľadom na to, že žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou sporného bytu, a žalovaný nemá právo na zabezpečenie náhradného ubytovania, keďže má zabezpečenú možnosť bývania, nakoľko je výlučným vlastníkom dvoch bytov, súd dospel k záveru, že nie je dôvod, aby sa žalovaný v spornom byte naďalej zdržiaval a mal tam uložené svoje veci, preto II. výrokom rozsudku

zaviazal žalovaného, aby sporný byt vypratá a odovzdal ho žalobkyni v určenej lehote. Námitku žalovaného o prekážke rozsúdenej veci v zmysle pôvodného rozsudku Mestského súdu v Košiciach č.k. 31C/115/89-10 a dopĺňacieho rozsudku 31C/115/89-16, súd posúdil ako nedôvodnú podľa ust. § 230 CSP, s poukazom tiež na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 13.10.2009, sp. zn. 5Cdo 120/2009 a stanoviská súdnej praxe, ktorá zánik práva na bytovú náhradu zmenou pomerov už riešila (napr. R 25/1980, R 45/2000, rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach č.k. 1Co/320/2012 z 27.11.2013) so záverom, že ak bolo právoplatným rozhodnutím súdu zrušené právo osobného užívania bytu a užívateľovi bolo uložené vypratáť byt po pridelení náhradného bytu a ak dôjde neskoršie k zmene pomerov, takže výkon tohto práva vypratávaním (trvanie na zabezpečení bytovej náhrady ako na podmienke vypratania) by bol v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 OZ), môže súd podľa § 80 písm. c) O.s.p. určiť, že skôr uložená povinnosť vypratáť byt nie je viazaná na pridelenie náhradného bytu. Súd citoval tiež právny názor vyslovený v rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 26 Cdo 2728/2004, podľa ktorého jednou z okolností rozhodných pre určenie, že skôr uložená povinnosť k vyprataniu bytu nie je viazaná na zabezpečenie bytovej náhrady, je i okolnosť, že sa vypratávaný vzdal bez vážnych dôvodov možnosti realizovať svoju potrebu bývania v dome, ktorého sa stal vlastníkom. Bol toho názoru, že zákonná možnosť (určovacou žalobou) domáhať sa zmeny pôvodného súdneho rozhodnutia Mestského súdu v Košiciach č.k. 31C/115/89-10 po jeho právoplatnosti, v časti rozhodnutia o bytovej náhrade vylučuje dôvodnosť námietky res iudicata (prekážky právoplatnej rozhodnutej veci), ktorú žalovaný v tomto spore vo svojom podaní uplatnil. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, keďže bola v spore v celom rozsahu úspešná, s tým, že o výške náhrady trov súd rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom.

5. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalovaný, v ktorom citoval znenie ust. § 369 ods. 2 CSP, poukázal na dátum nadobudnutia právoplatnosti uznesenia Okresného súdu Košice I č.k. 17C/323/2015-48 zo dňa 1.12.2015 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach 11Co/17/2016-72 zo dňa 25.4.2017 o zastavení konania vo veci vypratania bytu medzi žalobkyňou L. S. proti žalovanému C. S. (1.6.2017), ďalej na ust. § 217 ods. 1 CSP a uviedol, že v čase pojednávania 10.5.2017 ešte právoplatnosť pôvodného uznesenia 17C/323/2015-48 nenastala, preto súd v napadnutom rozsudku (odsek 18) nesprávne uvádza, že v súčasnosti neexistuje prekážka litispendencie, ktorá by mu bránila pokračovať v spore. Uviedol, že spor nemôže byť rozhodnutý skôr, než je právoplatný, pričom právoplatnosť sporu 17C/323/2015 podľa žalovaného nastala dňa 1.6.2017, a to prevzatím uznesenia o späťvzati odvolania, preto súd nemohol dňa 10.5.2017 konštatovať, že prekážka neexistuje. Tvrdil, že bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces, ako aj právo na rovnosť pred súdom, keď mu bola odňatá možnosť prístupu k rovnakým informáciám, aké mala strana žalobkyne, čo mohlo vyvolať zmenu stratégie vedenia sporu, prípadne mimosúdnu dohodu. K dôvodom rozsudku, v ktorom súd uvádza, že pre rozhodnutie v prospech žalobkyne nastala podstatná zmena v zmysle právnych, spoločenských pomerov, zmenou režimu prideľovania bytov a nevinu žalobkyne pri vzniku súčasnej situácie a argumentuje dobrými mravmi a záujmom nastolenia spravodlivosti - žalovaný uviedol, že akosi sa pozabudlo, že spravodlivosťou malo byť aj dedenie predmetného bytu v polovici po jeho nebohej matke, ktorá najprv využila neochotu jeho otca zúčastňovať sa nechutností, ktoré sprevádzali ich rozvodové konanie a následné delenie majetku, keď predpokladal spravodlivé delenie medzi obe deti. Je nejasné, akým spôsobom sa L. S. prostredníctvom svojej matky dostala k celému predmetnému bytu, čím samozrejme žalovaný nepopiera jej vlastnícke práva. Poukázal však na to, že nehnuteľnosť na F. X získal za cenu zaťaženia hypotékou a byt na V. XX, v ktorom býval až do svojej smrti v októbri XXXX jeho otec, získal kúpou v r. XXXX, čiže o žiadnom pridelení a ani inom spôsobe s pričinením L. S. nemôže byť ani reč, ktorá za 30 rokov trvania sporu sa nijak nesnažila a ani nepokúsila situáciu riešiť, neopomínajúc neprímerané ponuky na predaj predmetného bytu. Uviedol, že nepopiera vlastnícke práva a ani nárok žalobkyne na predmetný byt. Má sa to však udiať spôsobom, kde sa ctí právo a morálka, dobré mravy, vzťahová čistota a nekoristnicke nazeranie na medzilidské vzťahy, nezavádzanie, korektnosť a neuvádzanie do omylu. Týka sa to aj podania 38C/54/2016, kde sú úmyselne uvádzané nepravdy a polopravdy, v snahe prisvojiť si náklonnosť súdu a získať auru poľutovaniahodného a ubližovaného človeka. Zastával názor, že napadnutý rozsudok je len variantou právoplatného rozsudku č.k. 31C 115/89-10, čím nastávajú dôvody pre aplikovanie dôvodu prekážky veci už rozhodnutej (res iudicata) podľa ust. § 159 ods. 3 O.s.p. č. 99/1963 Zb. a podľa § 363 CSP navrhol napadnutý rozsudok zrušiť, návrh na začatie konania vo veci zamietnuť, nakoľko rozsudok bol vynesený napriek prekážke litispendencie podľa § 83 O.s.p. a prekážke veci už rozhodnutej podľa § 159 ods. 3 O.s.p. a zároveň navrhol, aby súd nepriznal náhradu trov konania.

6. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že napadnutý rozsudok je zákonný a vecne správny v celom rozsahu a poukázala na jeho odôvodnenie, s ktorým sa v celom rozsahu stotožnila. K odvolacím námietkam žalovaného poukázala na to, že uznesenie Okresného súdu Košice I č.k. 17C/323/2015 z 1.12.2015 o zastavení konania o vypratanie z bytu, ktoré podľa žalovaného malo tvoriť prekážku litispendencie, nadobudlo právoplatnosť dňa 8.1.2016 (na dôkaz predložila súdu fotokópiu uznesenia Okresného súdu Košice I č.k. 17C 323/2015 opatreného doložkou právoplatnosti dňom 8.1.2016), teda danému sporu č.k. 38C/54/2017, v ktorom bolo rozhodnuté napadnutým rozsudkom dňa 10.5.2017, nebránila prekážka litispendencie. Tvrdenie žalovaného v odvolaní, že právoplatnosť uznesenia č.k. 17C/323/2015 z 1.12.2015 o zastavení konania o vypratanie bytu nastala až 1.6.2017, je v rozpore s ust. § 369 ods. 2 CSP. Žalobkyňa zastávala názor, že cieľom odvolania žalovaného je len ďalšie predlžovanie sporu a zneužitie práva a uviedla, že právo a morálku porušuje žalovaný, ktorý od r. 2012 je vlastníkom dvoch bytov v Meste Košice, zapísaných na LV č. XXXXX, kat. územie Q. (X - izbový na F. č. XX) a na LV č. XXXXX, kat. územie N. (X - izbový na V. č. XX), ktorý je v súčasnosti neobývaný. A. sa teda má kde presťahovať, ale naďalej poukazuje na rozsudok Y. súdu v V. XXC/XXX/XX zo dňa XX.X.XXXX, podľa ktorého mu má byť pridelený príslušným orgánom „národného výboru“ náhradný byt. A. sa stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku a poukazuje, že výkon práva, t.j. povinnosť zabezpečenia náhradného bytu je nepochybne aj v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. X OZ), keďže vlastniť dva byty a očakávať pridelenie tretieho bytu je v hrubom rozpore aj s morálkou. Žalobkyňa uviedla, že je vlastníčkou bytu a žije aj pracuje v Košiciach, a napriek tomu je nútená bývať v podnájme a nemôže sa domôcť užívania bytu, ktorého je vlastníčkou a samozrejme Mestu Košice platí aj daň z nehnuteľnosti. Poukázala tiež na to, že od r. 2013 sa snažila o mimosúdne urovnanie sporu dohodou, t.j. že byt žalovanému odpredá za trhovú cenu a sama zo získaných peňažných prostriedkov si zabezpečí iný byt, avšak žalovaný na mimosúdnu dohodu nepristúpil, vo svojich vyjadreniach nepriznal, že je vlastníkom ďalších dvoch bytov v meste Košice, stále sa bránil poukazovaním na právoplatný rozsudok Mestského súdu v Košiciach č.k. 31C/115/89. Skutočnosti, na ktoré žalovaný poukazuje v odvolaní, že žalujúca strana sa mala pričiniť o pridelenie náhradného bytu pre žalovaného a že tak neurobila, sú právne irelevantné, tak ako aj skutočnosti s rozvodovým konaním rodičov žalovaného a s dedením majetku. Taktiež poukazovanie na možnosť mimosúdnej dohody je už len prázdny a ničím nepodložený gestom tak ako aj ďalšie tvrdenia, ktoré smerujú až k osobným urážkam, na ktoré žalobkyňa nepovažovala za potrebné reagovať. Na základe uvedených skutočností žalobkyňa navrhla, aby Krajský súd v Košiciach rozhodol o odvolaní tak, že potvrdí napadnutý rozsudok v celom rozsahu a zároveň zaviazá žalovaného na náhradu trov odvolacieho konania.

7. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného ako včas podané oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario a v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379, § 380 ods. 1, 2 CSP, napadnutý rozsudok, ako aj predchádzajúce konanie súdu prvej inštancie preskúmal z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) a h) CSP, a dňa 30.5.2018 o 10.05 hod. v pojednávacej miestnosti Krajského súdu v Košiciach č. dverí 215/2. posch. verejne vyhlásil rozsudok (po oznámení miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Košiciach v súlade s ust. § 219 ods. 1, 3 a § 378 ods. 1 CSP), ktorým napadnutý rozsudok potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny.

8. Odvolací súd po preskúmaní procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní a napadnutého rozsudku z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a v rozsahu odvolacích námietok žalovaného a dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav veci, vykonané dôkazy vyhodnotil spôsobom ustanoveným v § 191 a nasl. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016, na zistený skutkový stav aplikoval relevantné hmotnoprávne normy, ktoré aj správne vyložil, vyvodil zodpovedajúce právne závery o právach a povinnostiach sporových strán. Správne tak posúdil žalobkyňou uplatnený nárok na zmenu právoplatného rozsudku Mestského súdu v Košiciach č.k. 31C/11589-10 v spojení s dopĺňacím rozsudkom č.k. 31C/115/89-16 v jeho výroku o bytovej náhrade na základe určovacej žaloby, ako aj o uloženie povinnosti žalovanému vypratať predmetný byt vlastnícky patriaci žalobkyňi bez nároku na bytovú náhradu a odovzdať ho žalobkyňi v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

9. Odvolací súd sa stotožňuje so správnymi skutkovými zisteniami i právnymi závermi súdu prvej inštancie a zároveň v súlade s ust. § 387 ods. 2 CSP konštatuje aj zákonnosť a správnosť dôvodov napadnutého rozsudku, na ktoré v celom rozsahu poukazuje.

10. Skutočnosti, ktoré žalovaný uvádza v podanom odvolaní, nič nemenia na vecnej správnosti napadnutého rozsudku a nie sú spôsobilé spochybníť správnosť skutkových zistení súdu prvej inštancie, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie, ani právnych záverov, ku ktorým súd dospel pri aplikácii ustanovení § 80 písm. c) O.s.p., § 137 písm. c) CSP účinného v čase rozhodnutia súdu a ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd ani nezistil, že by konanie bolo postihnuté procesnou vadou (vadami), ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie alebo, že by súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému uskutočnenie jemu patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé konanie vyplýva povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Súd sa z tohto dôvodu však nemusí v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberať úplne všetkými dôvodmi a argumentmi procesných strán; postačujúcim je, ak z odôvodnenia sú zrejme všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (pozri tiež II. ÚS 76/07). V prejednávanej veci súd prvej inštancie v súlade so zákonom a uvedenými zásadami ustálenými v súdnej praxe vysvetlil podstatné dôvody svojho rozhodnutia a procesnú obranu žalovaného v spore správne posúdil ako nedôvodnú, vo svojom rozhodnutí sa v súlade so zákonom, ako aj s odkazom na príslušnú judikatúru súdov a závery ustálenej rozhodovacej praxe, výstižne a presvedčivo vysporiadal so všetkými námietkami žalovaného a jeho argumentmi, ktoré žalovaný opakovane uvádza aj v podanom odvolaní, preto odvolací súd k týmto námietkam iba odkazuje na správne, podrobné a presvedčivé dôvody uvedené súdom prvej inštancie v preskúmanom rozsudku.

11. Námietky uplatnené žalovaným v odvolaní nie sú dôvodné, právne významné a nespochybňujú správnosť záverov uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku. Vo svojej rozsiahlej argumentácii v odvolaní vo vzťahu k posúdeniu prekážky litispendencie súdom prvej inštancie žalovaný vychádza z mylného zistenia, že uznesenie 17C/323/2015-48 z 1.12.2015 nadobudlo právoplatnosť dňa 1.6.2017, lebo cit. uznesenie podľa doložky právoplatnosti a vykonateľnosti na ňom vyznačenej nadobudlo právoplatnosť dňa 8.1.2016, preto odvolací súd k týmto nedôvodným námietkam nepovažuje za potrebné sa bližšie vyjadrovať a iba odkazuje na ust. § 369 ods. 2 CSP, ako aj na správne dôvody napadnutého rozsudku. Žiadny právny význam v tomto spore nemajú okolnosti, za ktorých žalobkyňa nadobudla výlučné vlastnícke právo k predmetnému bytu (ktoré napokon žalovaný v spore ani nespochybňoval), rovnako tak pre rozhodnutie v danej veci nie je relevantnou ani skutočnosť, že o nadobudnutie bytov do vlastníctva žalovaného, ktorými aj podľa názoru odvolacieho súdu je trvale zabezpečená jeho bytová potreba (bytu na F. ul. v V. nadobudnutého podľa tvrdení žalovaného za cenu zaťaženia hypotékou a bytu na Komenského 22 v Košiciach získaného kúpou v r. 2012), sa žalobkyňa žiadnym spôsobom nepričinila.

12. So zreteľom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP (dopadajúci na nesprávny procesný postup súdu, ktorým súd znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces) a podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP (ktorý je naplnený v prípade nesprávneho právneho posúdenia veci, resp. právnych väd rozhodnutia), ktoré žalovaný uplatnil v odvolaní, v prejednávanej veci nie sú preukázané a podané odvolanie je neopodstatnené.

13. Z uvedených dôvodov odvolací súd podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil rozsudok v napadnutých vyhovujúcich výrokoch vo veci samej, ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania ako vecne správny.

14. O nároku strán na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Žalobkyňa mala v odvolacom konaní plný úspech, preto jej bol v celom rozsahu priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému, ktorý bol v spore neúspešný. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP).

15. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného odvolania (§ 435 CSP).